

Norii cenușii...

Eugenia Calancea

S-au dus norii cenușii
De când aștept, am vrut să știi,
Soarele are curcubeu de culori vii,
Ș-aș vrea zâmbind cu mine să fii.
Vorbesc încet, cu dor, cuvinte calde,
Nu sunt la fel cu cele gândite-n noapte,
Vreau să mă crezi și să uiți vorbe vade,
Gândurile să nu fie pe foi pătate.
Voi scrie din nou poezii, eu știu,
Chiar dacă nu arăți un zâmbet cald pe față
Și inima ta e rece ca-n pustiu,
Dar eu sunt caldă în fiecare dimineată.
Mă încălzesc mult-n soarele meu,
Că tu ai dispărut și secundele trec greu,
Până să simt că lângă tine sunt eu,
Voi alunga din cale norii cenușii mereu.
Era frumos afară atunci când mi-ai zâmbit,
Mi-ai spus și tu că nu m-ai mințit,
Dar ochii tăi verzi încet mi-au șoptit,
Că sufletul meu la tine-n brațe a venit.
Eugenia Calancea